

UNA MICA DE TOT

Miquel Spa

miquelspa@regio7.cat

El local polivalent i funcional de la Tor de Querol

La Colla Castellera de Cerdanya ha reprès l'activitat a la Tor de Querol. Després de tres anys i mig des de la seva creació, l'entitat ha anat fixant la seu dels assaigs a Llúvia, on es va crear, al Casino d'Alp, el poliesportiu de Ger i, ara, a la sala municipal polivalent de la Tor. Es tracta d'un local d'uns nou metres d'alçada, onze d'amplada i divuit de llargada. Té escenari, una pista interior que permet tant practicar-hi esport com fer-hi activitats socials, una cuina, una sala de magatzem, lavabos i una obertura lateral que, a l'estiu, permet obrir el local a l'aire lliure. El local està envoltat d'un prat amb porteries, un racó de jocs pels infants, un porxo amb una taula i aparcament. El local està situat als afores del poble, comunicat amb la plaça de l'Ajuntament per un carrer i a tocar del passeig del Riu, un entorn agradable molt utilitzat pels

veïns. El local dona servei a un poble d'uns 500 habitants a través de les seves entitats així com a les de pobles veïns. Observant el local un s'adona novament de l'existència invisible de la frontera estatal. Entre la Tor de Querol i Puigcerdà hi ha poc més de sis quilòmetres pel Camí de la Vinyola i passar d'un estat a l'altre, tant per aquí com per la carretera d'Enveig o la dreuera de l'estany del Torniquet, esdevé un trajecte estrictament local. Un no s'adona en cap moment que ha canviat d'estat si no fos pels detalls. Com el del local polivalent de la Tor. Un espai senzill i pensat per a ser funcional als veïns a qui ha de donar servei i que no sembla que tingui ja més de 20 anys. Al costat sud de la frontera, molts municipis presumeixen de tenir grans equipaments esportius, sales polivalents, piscines, centres cítics o teatres projectats amb un altre taran-

nà. El que a l'Alta Cerdanya és funcionalitat, a la Baixa ha estat molt sovint desmesura. Durant moltes dècades, i encara ara, molts polítics locals han projectat equipaments sota la filosofia del «preu per preu, sabates grosses» i el desig inconfessable de mostrar als propis veïns i a la resta de la comarca el poder local. D'aquesta manera s'han construït per exemple a Bolvir, Martinet o Bellver poliesportius sobredimensionats i luxosos a pesar de no tenir cap equip esportiu, piscines que tan sols poden obrir dos mesos a pesar que ja n'hi havia als pobles veïns o centres cítics de quatre plantes. Mancomunar o dissenyar en base a l'estricta funcionalitat no ha estat la política als pobles de la Cerdanya en les últimes dues dècades i en això es nota la frontera invisible que encara separa Europa d'un estat espanyol gestionat des de la testosterona.